

הוריות

הרב ד"ר יהושע קולפ

What does it mean to be “shogeg”?

תוספתא מסכת שבת (ליברמן) פרק ח הלכה ה - ו

גר שנתגר בין הגוים ועשה מלאכה בשבת – רבי עקיבא מחייב, ומונבז פוטר.
והדין נותן שיהא פטור: הואיל ושוגג חייב חטאת, ומזיד חייב כרת – מה מזיד אינו חייב עד שיבוא לכלל ידיעה, אף שוגג לא יהא חייב עד שיבוא לכלל ידיעה.

הלכה ו

השוכח את התורה ועבר עברות הרבה – חייב על כל אחת ואחת. כיצד? הנה יודע שיש חלב, ואמר: אין זה חלב שחייבין עליו; הנה יודע שיש דם, ואמר: אין זה דם שחייבין עליו – חייב על כל אחת.

In both of these examples, a person has to “know” something and then forget it in order to be liable for a hatat (R. Akiva would disagree). This is the major innovation as to how Hazal reads Vayikra 4 and Bemidbar 15.

From the Torah’s Ramifications of Unintentional Transgressions to the Mishnah’s Mistaken Rulings

ויקרא פרק ד פסוק א - לה (פרשת ויקרא)

(א) וידבר יקנוק אל משה לאמר: (ב) דבר אל בני ישראל לאמר נפש כי תחטא בשגגה מפל מצות יקנוק אשר לא תעשינה ועשה מאחת מהנה:

(ג) אם הכהן המשיח יחטא לאשמת העם

(יג) ואם כל עדת ישראל ישגו ונעלם דבר מעיני הקהל ועשו אחת מפל מצות יקנוק אשר לא תעשינה ואשמו:

(יד) ונודעה החטאת אשר חטאו עליה והקריבו הקהל פר כן בקר לחטאת והביאו אתו לפני אהל מועד:

(כב) אשר נשיא יחטא ועשה אחת מפל מצות יקנוק אלהיו אשר לא תעשינה בשגגה ואשם:

(כז) ואם נפש אחת תחטא בשגגה מעם הארץ בעשתה אחת ממצות יקנוק אשר לא תעשינה ואשם:

(כח) או הודע אליו חטאתו אשר חטא והביא קרבנו שעירת עזים תמימה נקבה על חטאתו אשר חטא:

The Torah itself speaks about various people and leaders performing unwitting sins. The major concern of Horayot is the differences between verse 13 and verse 28. In verse 13 all of Israel sin—how can that happen? The answer according to the rabbis is that the court issued an incorrect ruling. This differs from the individual mentioned in verse 28. A large portion of our Masechet deals with determining when the court is liable (verse 13) and when the individual is liable (verse 28).

במדבר פרק טו פסוק כב - ל (פרשת שלח)

(כב) וְכִי תִשְׁגּוּ וְלֹא תַעֲשׂוּ אֶת כָּל הַמִּצְוֹת הָאֵלֶּה אֲשֶׁר דִּבֶּר יְקֹנֶק אֵל מֹשֶׁה:
(כד) וְהָיָה אִם מֵעֵינֵי הָעֵדָה נַעֲשְׂתָה לְשִׁגְגָה וַעֲשׂוּ כָל הָעֵדָה פֶּר בֶּן בָּקָר אֶחָד לְעֹלָה לְרִיחַ נִיחֹחַ לִיקְנֹק וּמִנְחָתוֹ וְנִסְכּוֹ
כַּמִּשְׁפָּט וּשְׂעִיר עִזִּים אֶחָד לַחֹטֶת
(כו) וְאִם נֶפֶשׁ אַחַת תִּחַטָּא בְּשִׁגְגָה וְהִקְרִיבָה עֹז בֵּת שְׁנֵתָה לַחֹטָאת:
(ל) וְהַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה בְיָד רָמָה מִן הָאֲזָרָח וּמִן הַגֵּר אֶת יְקֹנֶק הוּא מַגִּדֵּף וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מִקֶּרֶב עַמָּה:

As in Vayikra, we see here a distinction between verse 24 and verse 27. These have to be different situations because the sacrifices are different, just as they are in Vayikra. Verse 30 helps us read the context of these rules—they apply only to sins for which one would be punished with karet (or death) if performed intentionally. This will be emphasized in the middle of chapter 2.

What are the differences between Vayikra and Bemidbar?

Two reasons that these parshiyot must be different:

- 1) The sacrifices are different.

ויקרא פרק ד פסוק יג - יד (פרשת ויקרא)

(יג) וְאִם כָּל עֵדֹת יִשְׂרָאֵל יִשְׁגּוּ וְנָעִלְם דְּבַר מֵעֵינֵי הַקֹּהֵל וַעֲשׂוּ אַחַת מִכָּל מִצְוֹת יְקֹנֶק אֲשֶׁר לֹא תַעֲשִׂינָה וְאָשָׁמוּ: (יד)
וְנוֹדְעָה הַחֹטָאת אֲשֶׁר חָטְאוּ עָלֶיהָ וְהִקְרִיבוּ הַקֹּהֵל פֶּר בֶּן בָּקָר לַחֹטָאת וְהִבִּיאוּ אוֹתוֹ לִפְנֵי אֱהֹל מוֹעֵד:

במדבר פרק טו פסוק כד (פרשת שלח)

(כד) וְהָיָה אִם מֵעֵינֵי הָעֵדָה נַעֲשְׂתָה לְשִׁגְגָה וַעֲשׂוּ כָל הָעֵדָה פֶּר בֶּן בָּקָר אֶחָד לְעֹלָה לְרִיחַ נִיחֹחַ לִיקְנֹק וּמִנְחָתוֹ וְנִסְכּוֹ
כַּמִּשְׁפָּט וּשְׂעִיר עִזִּים אֶחָד לַחֹטֶת:

ויקרא פרק ד פסוק כז - לב (פרשת ויקרא)

(כז) וְאִם נֶפֶשׁ אַחַת תִּחַטָּא בְּשִׁגְגָה מֵעַם הָאָרֶץ בַּעֲשֻׂתָהּ אַחַת מִמִּצְוֹת יְקֹנֶק אֲשֶׁר לֹא תַעֲשִׂינָה וְאָשָׁם: (כח) אוֹ הוֹדַע אֱלֹוֹ
חֹטָאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא וְהִבִּיאוּ קָרְבָּנוֹ שְׂעִירֵת עִזִּים תְּמִימָה נְקִיבָה עַל חֹטָאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא:
(לב) וְאִם כָּבֵשׁ יָבִיאוּ קָרְבָּנוֹ לַחֹטָאת נְקִיבָה תְּמִימָה יְבִיאָנָה

במדבר פרק טו פסוק כז (פרשת שלח)

(כז) וְאִם נֶפֶשׁ אַחַת תִּחַטָּא בְּשִׁגְגָה וְהִקְרִיבָה עֹז בֵּת שְׁנֵתָה לַחֹטָאת:

רש"י במדבר פרק טו פסוק כז (פרשת שלח)

עֹז בֵּת שְׁנֵתָה - שאר עבירות יחיד מביא כשבה או שעירה ובזו קבע לה שעירה:

- 2) To prevent the Torah from being repetitive the rabbis posit that Bemidbar refers to Avodah Zarah

ספרי במדבר פרשת שלח פיסקא קיא

וכי־תשגו ולא תעשו – עבודה זרה היתה בכלל כל המצוות שהצבור מביא עליהן פר, והרי הכתוב מוציאה מכללן להחמיר עליה ולדון בקבוע – שיהיה צבור מביא עליה פר ושעיר: פר לעלה ושעיר לחטאת. לכו נאמרה פרשה זו: וכי תשגו ולא תעשו – בעבודה זרה הכתוב מדבר.

אתה אומר בעבודה זרה הכתוב מדבר, או אינו אלא באחת מכל המצוות האמורות בתורה? תלמוד לומר: והיה אם מעיני העדה נעשתה לשגגה – יחד הכתוב מצוה זו אמורה בפני עצמה. ואיזו זו? – זו עבודה זרה. אתה אומר זו עבודה זרה, או אינו אלא אחת מכל המצוות האמורות בתורה? תלמוד לומר: וכי תשגו ולא תעשו – באו כל המצוות ללמד על מצוה אחת: מה העובר על כל המצוות – פורק עול ומפר ברית ומגלה פנים בתורה, אף העובר על מצוה אחת – פורק עול ומפר ברית ומגלה פנים בתורה.

What are the main differences between the peshat of the Torah and the rabbinic readings. The following is a summary from Shmuel and Ze'ev Safrai's work, *Mishnat Eretz Yisrael*. I have translated into English.

The Community (ha-'edah) – The biblical “edah” becomes either a court or a public body acting under the direction of the court. The sages assume that a “mistake of the community” (shigat ha-'edah) refers to an error made by the court. This is based on the interpretive tradition that “edah” refers to a court. The interpretive basis is well established, but beyond the technical midrash, there is a radical idea here: an ordinary public is merely a collection of individuals. Only a court is the authorized (and exclusive) representative and agent of the public, empowered to act and commit on its behalf. All others, even if they are many, are still individuals. Only an error of the court is considered an error of the community.

The Anointed Priest (ha-kohen ha-mashiach) – He is accorded honor, as implied in the Bible, but he does not instruct the public, nor does he represent it. Nevertheless, he is obligated to bring a greater offering than an ordinary individual who errs. In this context, the sages downplay the status and dignity of the high priest of their own time.

The Nasi – The nasi is mentioned in the Torah, but in the Mishnah he occupies a minor place and is mentioned only in passing. He is barely referenced in the tractate. There is no hint in the Mishnah that the nasi of the Torah is the same as the nasi of their time.

The Individual (ha-yahid) – This refers primarily to an individual who acted either in accordance with or contrary to the court's instruction.... The very discussion of a conflict between the individual and the court is a novelty introduced by the sages. In the Torah, the individual is simply an individual who sinned in error.

The Mishnayot and parallel material:

<p>ספרא ויקרא - דבורא דחובה פרשה ז סוף פרק ט אות א</p> <p>(א) נִפְשׁ כִּי תִחַטָּא, אַחַת תִּחַטָּא, בַּעֲשׂוֹתָהּ תִּחַטָּא – הָרִי אֵלָיו מִיעוּבְטִין: הַעוֹשֶׂה עַל פִּי עֲצָמוֹ חַיִּב, וְלֹא הַעוֹשֶׂה עַל פִּי הוֹרָאתָ בֵּית דִּין.</p> <p>כִּיצַד? הוֹרוּ בֵּית דִּין לַעֲבוֹר עַל אַחַת מִכָּל הַמִּצְוֹת הָאֲמֻרוֹת בַּתּוֹרָה, וְהִלְךְ הִיחִיד וְעָשָׂה בְּשׁוֹגֵג עַל פִּיהֶם – בֵּין שָׁעָשׂוּ, עָשָׂה עִמָּהֶם; בֵּין שָׁעָשׂוּ, עָשָׂה אַחֲרֵיהֶם; בֵּין שָׁלֹא עָשׂוּ, עָשָׂה – יוֹכֵל שִׁיְהֵא חַיִּב? תִּלְמוּד לֹמֵר: "נִפְשׁ תִּחַטָּא", "אַחַת תִּחַטָּא", "בַּעֲשׂוֹתָהּ תִּחַטָּא" – הָרִי אֵלָיו מִיעוּבְטִין: הַעוֹשֶׂה עַל פִּי עֲצָמוֹ חַיִּב, לֹא הַעוֹשֶׂה עַל הוֹרָאתָ בֵּית דִּין.</p> <p>ויקרא פרק ד פסוק ב (פרשת ויקרא) (ב) דָּבָר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר נִפְשׁ כִּי תִחַטָּא בְּשׁוֹגֵגָה מִכָּל מִצְוֹת יְקֹנֶק אֲשֶׁר לֹא תַעֲשִׂינָהּ וְעָשָׂה מֵאַחַת מֵהֵנָּה:</p> <p>ויקרא פרק ד פסוק כז (פרשת ויקרא) (כז) וְאִם נִפְשׁ אַחַת תִּחַטָּא בְּשׁוֹגֵגָה מֵעַם הָאָרֶץ בַּעֲשׂוֹתָהּ אַחַת מִמִּצְוֹת יְקֹנֶק אֲשֶׁר לֹא תַעֲשִׂינָהּ וְאִשָּׁם:</p>	<p>משנה הוריות פרק א:א</p> <p>הוֹרוּ בֵּית דִּין לַעֲבוֹר עַל אַחַת מִכָּל מִצְוֹת הָאֲמֻרוֹת בַּתּוֹרָה, וְהִלְךְ הִיחִיד וְעָשָׂה שׁוֹגֵג עַל פִּיהֶם, בֵּין שָׁעָשׂוּ וְעָשָׂה עִמָּהֶם, בֵּין שָׁעָשׂוּ וְעָשָׂה אַחֲרֵיהֶם, בֵּין שָׁלֹא עָשׂוּ וְעָשָׂה, מִפְּנֵי שֶׁתִּלָּה בְּבֵית דִּין.</p> <p>There are two ways of reading this important rule:</p> <p>1) The individual is not liable here because this does not fit the rabbinic definition of “shogeg.” To be “shogeg” often means that one knows that the act is prohibited but temporarily forgot something—i.e. didn’t know that it was Shabbat, didn’t realize the meat was not kosher. But this person did not even know that what they were doing was prohibited, because they received an incorrect ruling from the court.</p> <p>2) There is a transgression here, but the person “hung” the transgression on the court. This is a more literal reading of “talach bebet din.”</p>
<p>ספרא ויקרא - דבורא דחובה פרשה ז סוף פרק ט</p> <p>הַתּוֹלָה בַּעֲצָמוֹ חַיִּב, הַתּוֹלָה בְּבֵית דִּין פְּטוּר.</p> <p>כִּיצַד? הוֹרוּ בֵּית דִּין, וְיָדַע אֶחָד מֵהֶם שָׁטְעוֹ, אוֹ שִׁהִיָּה תִלְמִיד וְתִיק יוֹשֵׁב לִפְנֵיהֶם וְרָאִי לְהוֹרָאָה בְּשִׁמְעוֹן בֶּן עֲזַאִי, וְהִלְךְ וְעָשָׂה עַל פִּיהֶם – יוֹכֵל שִׁיְהֵא פְטוּר? תִּלְמוּד לֹמֵר: בַּעֲשׂוֹתָהּ – הַתּוֹלָה בַּעֲצָמוֹ חַיִּב.</p>	<p>הוֹרוּ בֵּית דִּין וְיָדַע אֶחָד מֵהֶם שָׁטְעוֹ, אוֹ תִלְמִיד וְהוּא רָאִי לְהוֹרָאָה, וְהִלְךְ וְעָשָׂה עַל פִּיהֶם, בֵּין שָׁעָשׂוּ וְעָשָׂה עִמָּהֶם, בֵּין שָׁעָשׂוּ וְעָשָׂה אַחֲרֵיהֶם, בֵּין שָׁלֹא עָשׂוּ וְעָשָׂה, הָרִי זֶה חַיִּב, מִפְּנֵי שֶׁלֹּא תִלָּה בְּבֵית דִּין.</p> <p>זֶה הַכֵּלָל, הַתּוֹלָה בַּעֲצָמוֹ, חַיִּב. וְהַתּוֹלָה בְּבֵית דִּין, פְּטוּר:</p>

What does the mishnah mean when it says “וְהִלְךְ וְעָשָׂה עַל פִּיהֶם”? Who is the person who transgressed? Is it the person who knew what he was doing was prohibited?

תלמוד בבלי מסכת הוריות דף ב עמוד ב

רֵאשִׁי לְהוֹרָאָה וְכוּ. כְּגוֹן מֵאֵן? אָמַר רַבָּא: כְּגוֹן שִׁמְעוֹן בֶּן עֲזַאִי וְשִׁמְעוֹן בֶּן זֹמְאָה.
אָמַר לִיה אֲבִי: כִּי הָיָה גִּוּוֹנָא מְזִיד הוּא!
אֵלֹא הֵיכִי מְשַׁכַּחַת לֵה? כְּגוֹן דִּידַע דְּאָסוּר וְקָא טַעִי בְּמַצְוָה לְשַׁמְעַ דְּבָרֵי חֲכָמִים.

According to the Bavli, the person who committed the transgression was the same person who was “fit to offer instruction.” Although he seems to have been an intentional sinner, in which case he should not bring a sacrifice, he is exempt because he thought he is obligated to observe whatever the sages say to do. This is true even for great sages like Shimon ben Azzai.

ר' עובדיה מברטנורא מסכת הוריות פרק א משנה א

הרי זה חייב מפני שלא תלה בבית דין. ואף על גב דמזיד הוא זה, שהרי ידע שטעו ואעפ"כ עשה כדבריהם, ומזיד לאו בר קרבן הוא, הא אמרינן בגמרא שהוא שוגג, שחשב שמצוה לעשות על פי בית דין ואפילו ידע בהן שטעו:

תלמוד ירושלמי מסכת הוריות פרק א הלכה א

אלא כי נן קיימין בידוע כל התורה ובידוע אותו הדבר אלא שהוא כטועה לומר תורה אמרה אחריהם אחריהם. ואם בטועה לומר התורה אמרה אחריהם אחריהם אין זה שמעון בן עזאי כהדא דתני יכול אם יאמרו לך על ימין שהיא שמאל ועל שמאל שהיא ימין תשמע להם ת"ל ללכת ימין ושמאל שיאמרו לך על ימין שהוא ימין ועל שמאל שהיא שמאל.

The Yerushalmi begins with the same idea that is in the Bavli, but rejects this. The problem is that a baraita states that the “student fit to instruct” is like Shimon ben Azai, and Shimon ben Azai would know that one is not to blindly follow the instructions of the sages.

According to Steinfeld, the more original interpretation is that a different person, a regular individual who was not a member of the court, acted based on the instructions of the court. This person is obligated as an individual because there is a special rule with regard to the court issuing an errant ruling. We learn this in mishnah four—for the court to be liable, the entire court must issue the ruling. In this case, he was not “*toleh bebet din*”—because there was no bet din.

משנה ב

<p>The person here does not know that the court changed their mind. R. Shimon exempts—because the person was relying on the court. The fact that he was mistakenly relying on the court should not matter. R. Eliezer does not wish to rely on the person's claim that he did not know. Perhaps he did, or perhaps he didn't. He would have to bring the type of korban brought in doubtful situations. Note that the mishnah almost eliminates cases where there is doubt. If one is at home, he is liable. He should have known. If he is abroad, then he is exempt. So where is the case of doubt? This aligns with R. Akiva who is slightly more hesitant.</p>	<p>הורו בית דין, ונדעו שטעו, ונתורו ביה, בין שהביאו כפרתו ובין שלא הביאו כפרתו, והלך ועשה על פיהו, רבי שמעון פוטר, ורבי אליעזר אומר, ספק. איזהו ספק. יושב לו בתוך ביתו, חזב. הלך לו למדינת הים, פטור. אמר רבי עקיבא, מודה אני כנה שהוא קרוב לפטור מן החובה. אמר לו בן עזאי, מה שנה זה מן היושב בביתו, שהיושב בביתו אפשר היה לו שישמע, וזה לא היה אפשר לו שישמע:</p>
--	--

From where do we get the korban for a doubt?

ויקרא פרק ה פסוק יז - יט (פרשת ויקרא)

(יז) ואם נפש כי תחטא ועשתה אחת מכל מצות יקנוק אשר לא תעשינה ולא ידע ואשם ונשא עונו: (יח) והביא איל תמים מן הצאן בערפד לאשם אל הכהן וכפר עליו הכהן על שגגתו אשר שגג והוא לא ידע ונסלח לו: (יט) אשם הוא אשם אשם ליקנוק: פ

רש"י ויקרא פרק ה פסוק יז (פרשת ויקרא)

(י"ז) ולא ידע ואשם והביא – העניין הזה מדבר במי שפא ספק פרת לידו ולא ידע אם עבר עליו אם לאו, כגון חלב ושמן לפניו, וסבר ששתייהן הותר, ואכל את האחת. אמרו לו אמת של חלב היתה, ולא ידע אם זו של חלב אכל – הרי זה מביא אשם תלוי ומגן עליו כל זמן שלא נודע לו שודאי חטא, ואם נודע לו לאחר זמן – יביא חטאת.

משנה ג

<p>Section one: The mishnah defines such an absurd ruling as not even a “הוראה.” The court is exempt in such a case. But the individual would be liable.</p> <p>Section two: The rabbis here seem to be recognizing that while the “chapter heads” are there in the Torah, the details are the product of legislation, rulings, and interpretation. The Torah prohibits having relations with a niddah or zavah, but the details of how long this prohibition lasts for certain types of zavot is not in the Torah and yet the prohibition is certainly considered de’orayta.</p> <p>Note that the Talmud, after centuries of midrash, reads these into the Torah as well and therefore has great difficulty in understanding the mishnah.</p> <p>Tannaitic period—<i>peshat hatorah</i> (known), midrashim—not known.</p> <p>Late amoraic period—even midrashim known, but some details not so know.</p>	<p>הורו בית דין לעקר את כל הגור, אמרו, אין נדה בתורה, אין שבת בתורה, אין עבודה זרה בתורה, הרי אלו פטורין.</p> <p>הורו לבטל מקצת וילקיים מקצת, הרי אלו חייבין. כיצד. אמרו, יש נדה בתורה, אכל הבא על שומרת יום כנגד יום פטור.</p> <p>יש שבת בתורה, אכל המוציא מרשות היחיד לרשות הרבים, פטור.</p> <p>יש עבודה זרה בתורה, אכל המשתנה פטור, הרי אלו חייבין,</p> <p>שנאמר (ויקרא ד) ונעלם דבר, דבר ולא כל הגור:</p> <p>ויקרא פרק ד פסוק יג (פרשת ויקרא)</p> <p>(יג) ואם כל עדת ישראל ישגו ונעלם דבר מעיני הקהל ועשו אחת מכל מצות יקנוק אשר לא תעשינה ואשמו:</p> <p>This verse is consistently understood by Hazal as referring to a mistaken ruling by the court.</p>
---	--

בבלי הוריות ד ע"א

אמר רב יהודה אמר שמואל: אין בית דין חייבין עד שיורו בדבר שאין הצדוקין מודין בו. אכל בדבר שהצדוקין מודין בו – פטורין. מאי טעמא? זיל קרי בי רב הוא.

Shmuel is saying that anything that all of Israel performs, even the heretics, then every person is liable as an individual for transgressing.

In our day this might be something like the difference between eating pork—everyone knows that this is assur. As opposed to certain kinds of fish, perhaps, where many people do not know

that they are assur. Or forbidden fats. In such a case, the person really might have been “toleh bebet din.

משנה ד

<p>ויקרא פרק ד פסוק יג (פרשת ויקרא) (יג) ואם כל עֲדַת יִשְׂרָאֵל יִשְׁגּוּ במדבר פרק לה פסוק כד (פרשת מסעי) (כד) וְשִׁפְטוּ הָעֵדָה בֵּין הַמִּכָּה וּבֵין גֹּאֵל הַדָּם עַל הַמִּשְׁפָּטִים הָאֵלֶּה: Interestingly, there is no midrash on Bemidbar that talks about that court consisting exclusively of people who are “ראויים להוראה.” The Mishnah is referring to a halakhic midrash that does not exist. This is not at all uncommon because the Sifra is associated with R. Akiva and Sifre Bemidbar, with R. Yishmael.</p> <p>Case 1: Court made a mistake, people mistakenly followed, so court brings sacrifice. ויקרא פרק ד פסוק יד (פרשת ויקרא) (יד) וְנוֹדְעָה הַחֲטָאתָא אֲשֶׁר חָטְאוּ עָלֶיהָ וְהִקְרִיבוּ הַקֹּהֵל פָּר בֶּן בָּקָר לַחֲטָאת וְהִבְיִאוּ אֹתוֹ לִפְנֵי אֹהֶל מוֹעֵד: Case 2: Court intentionally ruled in error—they can’t bring sacrifice. People sinned in error, they bring sacrifice. ויקרא פרק ד פסוק כז - לב (פרשת ויקרא) (כז) וְאִם נָפֶשׁ אַחַת תִּחַטָּא בְּשָׁגָגָה מֵעַם הָאָרֶץ בְּעִשְׂתָּהּ אַחַת מִמִּצְוֹת יְקֹנֶק אֲשֶׁר לֹא תַעֲשִׂינָהּ וְאָשָׁם: (כח) או הוֹדַע אֵלָיו חֲטָאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא וְהִבְיִא קָרְבָּנוֹ שְׁעִירַת עִזִּים תְּמִימָה נִקְבָּה עַל חֲטָאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא:..... (לב) וְאִם כֹּהֵן יִבְיִא קָרְבָּנוֹ לַחֲטָאת נִקְבָּה תְּמִימָה יִבְיָאנָה: Case 3: Since the sins were performed intentionally, there is no sacrifice. There is never any sacrifice for an intentional sin.</p>	<p>הורו בית דין, וְנוֹדַע אֶחָד מֵהֶן שִׁטְעוּ, וְאָמַר לָהֶן טוֹעִין אַתֶּם, או שְׁלֹא הָיָה מִפְּלֵא שֶׁל בֵּית דִּין שָׁם, או שֶׁהָיָה אֶחָד מֵהֶן גֵּר או מִמְזֵר או נָתִין או זָקֵן שְׁלֹא רָאָה לוֹ בָּנִים, הָרִי אֵלֹו פְּטוּרִין, שֶׁנֶּאֱמַר כָּאֵן עֵדָה (ויקרא ד) וְנֶאֱמַר לָהֶלֶן (במדבר לה) עֵדָה, מָה עֵדָה הָאָמֹר לָהֶלֶן עַד שִׁיָּהִיו כָּלֶם רְאוּיִין לְהוֹרָאָה, אִף עֵדָה הָאָמֹרָה כָּאֵן עַד שִׁיָּהִיו כָּלֶם רְאוּיִים לְהוֹרָאָה. The court in this case is exempt because this was not a real court, or it did not rule unanimously. For the court to “absorb” the individual’s sin, the court needs to be a full and fit court and to rule with complete unity.</p> <p>הורו בית דין שְׁוֹגְגִים וַעֲשׂוּ כָל הַקֹּהֵל שְׁוֹגְגִין, מִבְּיֹאֵין פָּר. מִזִּידִין וַעֲשׂוּ שְׁוֹגְגִין, מִבְּיֹאֵין כְּשֹׁכָה וּשְׁעִירָה. שְׁוֹגְגִין וַעֲשׂוּ מִזִּידִין, הָרִי אֵלֹו פְּטוּרִין:</p>
--	--

בבלי הוריות ד ע"ב

גמ'. או שְׁלֹא הָיָה מִפְּלֵא שֶׁל בֵּית דִּין שָׁם – מִנָּא לָן? אָמַר רַב שְׁשֵׁת, וְכֵן תִּנָּא דְּבִי רַבִּי יִשְׁמַעֲאֵל: מִפְּנֵי מָה אָמְרוּ:
הוֹרוּ בְּדִבְרֵי שְׁהַצְדֻקִּין מוֹדִים בּוֹ – פְּטוּרִין? מִפְּנֵי שֶׁהָיָה לָהֶם לְלִמּוּד וְלֹא לְמִדּוֹ. לֹא הָיָה מִפְּלֵא שֶׁל בֵּית דִּין שָׁם – גַּמִּי
פְּטוּרִין, מִפְּנֵי שֶׁהָיָה לָהֶם לְלִמּוּד וְלֹא לְמִדּוֹ.

The fact that the court didn't learn properly means that they are not “shogeg.” This becomes a type of “mezid.”

משנה ה

See above, where we noted the differences between avodah zarah and all other sins. Notice how this mishnah combines two issues:

- 1) Difference between AZ and other sins.
- 2) How many tribes?

ויקרא פרק ד פסוק יד (פרשת ויקרא)
והקריבו הקהל פר כן בקר לחטאת והביאו אותו לפני אהל מועד:

במדבר פרק טו פסוק כד (פרשת שלח)
ועשו כל העדה פר כן בקר אחד לעלה
The main issue in the remainder of this mishnah is what is the *kahal* and what is “all the *edah*?”

This is a different situation. Most of Israel did not transgress, but a majority of the tribes did.

R. Meir—the fact that most of the tribes transgressed is sufficient for the court to bring.

This is the third situation—a tribal court made the ruling. To R. Yehudah this is still a “hora’ah” but it has less consequences. The other tribes do not have to bring. The sages do not think there is any liability if a tribal court makes this ruling.

הורו בית דין, ועשו כל הקהל או רבן על פיהם, מביאין פר.
ובעבודה זרה, מביאין פר ושעיר, דברי רבי מאיר.

רבי יהודה אומר, שנים עשר שבטים מביאין שנים עשר פרים, ובעבודה זרה, מביאין שנים עשר פרים ושנים עשר שעירים.

To R. Yehudah “kahal” and “edah” in the verses refers to each tribe.

רבי שמעון אומר, שלשה עשר פרים, ובעבודה זרה, שלשה עשר פרים ושלשה עשר שעירים, פר ושעיר לכל שבט ושבט, פר ושעיר לבית דין.

הורו בית דין, ועשו שבעה שבטים או רבן על פיהם, מביאים פר, ובעבודה זרה מביאין פר ושעיר, דברי רבי מאיר.
רבי יהודה אומר, שבעה שבטים שחטאו, מביאים שבעה פרים, ושאר שבטים שלא חטאו, מביאין על ידיהו פר, שאף אלו שלא חטאו, מביאין על ידי החוטאים.
רבי שמעון אומר, שמנה פרים. ובעבודה זרה, שמנה פרים ושמנה שעירים, פר ושעיר לכל שבט ושבט, ופר ושעיר לבית דין.

הורו בית דין של אחד מן השבטים ועשה אותו השבט על פיהם, אותו השבט הוא חייב, ושאר כל השבטים פטורים, דברי רבי יהודה.
וחכמים אומרים, אין חייבים אלא על הורית בית דין הגדול בלבד, שנאמר (ויקרא ד) ואם כל עדת ישראל ישגו, ולא עדת אותו השבט:

פרק ב', משניות א-ב

<p>ויקרא פרק ד פסוק ג (פרשת ויקרא) (ג) אם הכהן המשיח יחטא לאשמת העם והקריב על חטאתו אשר חטא פר בן בקר תמים ליקח לחטאת: Notice how this mishnah seamlessly transfers from the previous mishnah. The mishnah also portrays the kohen hagadol as issuing a ruling whereas the Torah portrays him as transgressing. However, the KG's ruling has impact only on himself. There is no such thing as "toleh be'kohen hagadol." In mishnah 2, the rabbis are folding the kohen hagadol into the community. If he is part of the Sanhedrin, then we follow the rules for the Sanhedrin. If he is part of the community, then he participates with the community. While the Torah gives prominence to the kohen hagadol, the mishnah seems to limit this. But of course, they need to find a case where the verse will apply.</p>	<p>הורה כהן משיח לעצמו, שוגג ועשה שוגג, מביא פר. שוגג ועשה מזיד, מזיד ועשה שוגג, פטור, שהוראת כהן משיח לעצמו, כהוראת בית דין לצבור: הורה בפני עצמו ועשה בפני עצמו, מתכפר לו בפני עצמו. הורה עם הצבור ועשה עם הצבור, מתכפר לו עם הצבור, שאין בית דין חייבים עד שיורו לבטל מקצת ולקיים מקצת, וכן המשיח. ולא בעבודה זרה, עד שיורו לבטל מקצת ולקיים מקצת:</p>
---	--

משנה ג

<p>“Helem davar”—the wrong ruling “Shigegat ma’aseh”—transgressed without knowing that the act was forbidden. ספרא ויקרא – דבורא דחובה פרשה ב סוף פרק א אות א נפש בני ישראל הרי צבור כיחיד מה יחיד אינו מביא אלא על דבר שזדונו כרת ושגגתו חטאת אף צבור לא יביא אלא על דבר שזדונו כרת ושגגתו חטאת Again, the rabbis are deriving the rules of the errant court and kohen gadol from the rules regarding the individual.</p>	<p>אין חייבין אלא על העלם דבר עם שגגת המעשה, וכן המשיח. ולא בעבודה זרה, אין חייבין אלא על העלם דבר עם שגגת המעשה. אין בית דין חייבין עד שיורו בדבר שזדונו כרת ושגגתו חטאת. וכן המשיח. ולא בעבודה זרה, עד שיורו על דבר שזדונו כרת ושגגתו חטאת:</p>
---	--

משנה ד

<p>We should note how closely related these two mishnayot are. משנה שבועות ב:ג נטמא בעזרה ונעלמה ממנו טמאה וזכור את המקדש, נעלם ממנו מקדש וזכור לטמאה, נעלם ממנו זרה וזרה, והשתחוה או ששקה בכדי השתחוואה, בא לו בארפה, The sacrifice for the transgression of a Temple impurity rule is a sliding scale sacrifice</p>	<p>אין חייבין על עשה ועל לא תעשה שבמקדש, ואין מביאין אשם תלוי על עשה ועל לא תעשה שבמקדש. The sacrifice for the transgression of a Temple impurity rule is a sliding scale sacrifice</p>
---	--

<p>חֵיב. בַּקָּצֶרֶה, פְּטוּר. זֶה הֵיא מִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁבִּמְקוֹדָשׁ, שְׂאִין חֵיבִין עֲלֶיהָ:</p> <p>The rabbis are very interested in the dynamics of mistaken rulings, and unintentional sins. This is part of their general endeavor to offer more precise definitions of virtually everything.</p> <p>משנה שבועות ב:ד</p> <p>וְאִיזוֹ הִיא מִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁבִּפְגְּמָהּ שְׁחֵיבִין עָלֶיהָ, הִיָּה מִשְׁמֵשׁ עִם הַטְּהוֹרָה וְאִמְרָה לֹא נִטְמָאתִי, וּפְרַשׁ מִיָּד, חֵיב, מִפְּנֵי שִׁיִּצִּיאוֹתָו הִנָּאָה לֹא כְּבִיאוֹתָו:</p>	<p>(Leviticus 5), not the same sacrifices as in Leviticus 4/Numbers 15.</p> <p>ויקרא פרק ה פסוק ב - ז (פרשת ויקרא)</p> <p>(ב) או נֶפֶשׁ אֲשֶׁר תִּגַּע בְּכָל דְּבַר טָמֵא או בְּנִבְלַת חַיָּה טָמֵאָה או בְּנִבְלַת בְּהֵמָה טָמֵאָה או בְּנִבְלַת שָׂרִץ טָמֵא וְנִעְלָם מִמֶּנּוּ וְהוּא טָמֵא וְאָשָׁם: ...</p> <p>(ו) וְהֵבִיא אֶת אֲשָׁמוֹ לִיקְנוֹק עַל חֲטָאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא נִקְבָּה מִן הַצֹּאן כַּשֶּׁבֶה או שְׁעִירַת עִזִּים לְחִטָּאת וְכֹפֶר עָלָיו הִפְהֹן מִחֲטָאתוֹ:</p> <p>(ז) וְאִם לֹא תִגִּיעַ יָדוֹ דֵּי שָׂה וְהֵבִיא אֶת אֲשָׁמוֹ אֲשֶׁר חָטָא שְׁתֵּי תְרִים או שְׁנֵי בְנֵי יוֹנָה לִיקְנוֹק אֶחָד לְחִטָּאת וְאֶחָד לַעֲלָה: ...</p> <p>(יא) וְאִם לֹא תִשָּׂיג יָדוֹ לְשְׁתֵּי תְרִים או לְשְׁנֵי בְנֵי יוֹנָה וְהֵבִיא אֶת קָרְבָּנוֹ אֲשֶׁר חָטָא עֲשִׂירַת הָאָפָה סֵלֹת לְחִטָּאת לֹא יִשִּׁים עָלֶיהָ שָׁמֶן וְלֹא יִתֵּן עָלֶיהָ לְבֹנָה כִּי חֲטָאת הוּא:</p> <p>אָבֵל חֵיבִין עַל עֲשֵׂה וְעַל לֹא תַעֲשֶׂה שֶׁבִּפְגְּמָהּ, וּמִבִּיאוֹ אֲשָׁם תָּלוּי עַל עֲשֵׂה וְעַל לֹא תַעֲשֶׂה שֶׁבִּפְגְּמָהּ.</p> <p>אִיזוֹ הִיא מִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁבִּפְגְּמָהּ, פְּרַשׁ מִן הַנִּדָּה. וּמִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה, לֹא תִבָּא אֶל הַנִּדָּה:</p>
--	--

משנה ה

<p>ויקרא פרק ה פסוק א - ד (פרשת ויקרא)</p> <p>(א) וְנֶפֶשׁ כִּי תִחַטֵּא וְשִׁמְעָה קוֹל אֱלֹהִים וְהוּא עֵד או רָאָה או יָדַע אִם לֹא יִגִּיד וְנִשְׁאָ עוֹנוֹ: (ב) או נֶפֶשׁ אֲשֶׁר תִּגַּע בְּכָל דְּבַר טָמֵא או בְּנִבְלַת חַיָּה טָמֵאָה או בְּנִבְלַת בְּהֵמָה טָמֵאָה או בְּנִבְלַת שָׂרִץ טָמֵא וְנִעְלָם מִמֶּנּוּ וְהוּא טָמֵא וְאָשָׁם: (ג) או כִּי יִגַּע בְּטָמְאָת אָדָם לְכָל טָמְאָתוֹ אֲשֶׁר יִטְמָא בָּהּ וְנִעְלָם מִמֶּנּוּ וְהוּא יָדַע וְאָשָׁם: (ד) או נֶפֶשׁ כִּי תִשָּׁבַע לְבָטָא בְּשָׁפְתָיו לְהִרְעוֹ או לְהִטִּיב לְכָל אֲשֶׁר יִבְטָא הָאָדָם בְּשָׁבַע וְנִעְלָם מִמֶּנּוּ וְהוּא יָדַע וְאָשָׁם לְאַחַת מֵאֵלֶּה:</p> <p>What is the Nasi?</p> <p>ספרא ויקרא – דבורא דחובה פרישה ה סוף פרק ו</p> <p>(א) נָשִׂיא – יָכוֹל נָשִׂיא שֶׁבָּטִים כְּנִחְשׁוֹן? תִּלְמִיד לֹמֵד: "וְעֲשֵׂה אַחַת מִכָּל מִצְוֹת ה' אֱלֹהֶיךָ" – וְלִהְיוֹת הוּא אוֹמֵר: "לִמְעַן יִלְמַד לִירְאָה אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ". מָה אָמֹר לְהִלְכוֹ – נָשִׂיא שְׂאִין עַל גְּבִיּוֹ אֱלֹהִים ה' אֱלֹהֶיךָ – אִם נָשִׂיא הָאֹמֵר כֵּן – שְׂאִין עַל גְּבִיּוֹ אֱלֹהִים ה' אֱלֹהֶיךָ.</p>	<p>אִין חֵיבִין עַל שְׁמִיעַת הַקּוֹל, וְעַל בְּטוּי שְׁפָתַיִם, וְעַל טָמְאָת מְקוֹדָשׁ וּמְקוֹדָשׁוֹ.</p> <p>Since the sacrifices for these sins are different, the court is not liable for making a mistake in these rulings. Again, this mishnah is born out of a comparison between Vayikra 4 and Vayikra 5.</p> <p>וְהַנָּשִׂיא כִּיּוֹצֵא בָּהֶם, דְּבָרֵי רַבִּי יוֹסִי הַגָּלִילִי.</p> <p>According to R. Yose Hagalili, since the nasi cannot become poor, unlike normal Israelites, he cannot be liable for a sliding scale sacrifice, which assumes that one might be poor. This exempts him from even bringing</p>
--	--

	<p>the sacrifice that a wealthy person would bring.</p> <p>רבי עקיבא אומר, הנשיא חייב בקלן חוץ משמיעת הקול, שהמלך לא דן ולא דנין אותו, לא מעיד ולא מעידין אותו:</p> <p>R. Akiva does not exempt the nasi because he cannot be poor. But he does exempt the Nasi for a transgression of testifying because the king/nasi does not testify.</p>
--	---

משנה ו

<p>יחיד: ויקרא פרק ד פסוק כח - לב (פרשת ויקרא) (כח) או הודע אליו חטאתו אשר חטא והביא קרבנו שעירת עזים תמימה נקבה על חטאתו אשר חטא: (לב) ואם קבש יביא קרבנו לחטאת נקבה תמימה יביאנה:</p> <p>נשיא ויקרא פרק ד פסוק כב - כג (פרשת ויקרא) (כב) אשר נשיא יחטא ועשה אחת מכל מצות יקנוק אלהיו אשר לא תעשינה בשגגה ואשם: (כג) או הודע אליו חטאתו אשר חטא בה והביא את קרבנו שעיר עזים זכר תמים:</p> <p>הכהן המשיח ויקרא פרק ד פסוק ג (פרשת ויקרא) (ג) אם הכהן המשיח יחטא לאשמת העם והקריב על חטאתו אשר חטא פר בן בקר תמים ליקנוק לחטאת:</p> <p>עבודה זרה במדבר פרק טו פסוק כד - כט (פרשת שלח) (כד) והיה אם מעיני העדה נעשתה לשגגה ועשו כלי העדה פר בן בקר אחד לעולה לריח ניחח ליקנוק (כז) ואם נפש אחת תחטא בשגגה והקריבה עז בת שנתה לחטאת: (כט) האזרח בכני ישראל ולגר הגר בתוכם תורה אחת יהיה לכם לעשה בשגגה: This last verse indicates that under certain circumstances all are equal—the nasi, the kohen hagadol and the ordinary Israelite.</p>	<p>כל המצות שבתורה שחייבין על זדוןן פרת ועל שגגתן חטאת, היחיד מביא כשבה ושעירה,</p> <p>והנשיא שעיר,</p> <p>ומשנים ובית דין מביאין פר.</p> <p>Note how the mishnah in a way trivializes the differences between the nasi, the KG and the individual Jew. They have to be different because the Torah treats them differently. But the only difference is the sacrifice. Only the court has the effect of absolving the individual.</p> <p>ובעבודה זרה, היחיד והנשיא והמשנים מביאין שעירה, ובית דין פר ושעיר, פר לעולה ושעיר לחטאת:</p>
--	---

משנה ו'

<p>The high priest and court are issuing rulings which should be definite. The asham talui is not relevant in these cases. But the nasi is worked into the framework of the regular individual.</p> <p>The asham vadai is found in Leviticus 5:21-25:</p> <p>ויקרא פרק ה פסוק כא - כה (פרשת ויקרא) (כא) נֶפֶשׁ כִּי תִחָטֵא וּמַעֲלָה מֵעַל בִּיקוּנָהּ וְכִחֹשׁ בְּעֵמִיתוֹ בִּפְקֻדוֹן אוֹ בְתִשּׁוּמָת יָד אוֹ בְגִזֵּל אוֹ עֲשָׂק אֶת עֵמִיתוֹ: (כב) אוֹ מִצָּא אֲבִדָה וְכִחֹשׁ בָּהּ וְנִשְׁבַּע עַל שֹׁקֶר עַל אַחַת מִכָּל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה הָאָדָם לְחֹטֵא בְהִנָּה: (כג) וְהָיָה כִּי יִחָטֵא וְאִשָּׁם וְהָשִׁיב אֶת הַגִּזְלָה אֲשֶׁר גָּזַל אוֹ אֶת הָעֵשֶׂק אֲשֶׁר עֲשָׂק אוֹ אֶת הַפְּקֻדוֹן אֲשֶׁר הִפְקִיד אֹתוֹ אוֹ אֶת הָאֲבִדָה אֲשֶׁר מָצָא: (כד) אוֹ מִכָּל אֲשֶׁר יִשְׁבַּע עָלָיו לְשֹׁקֶר וְשָׁלַם אֹתוֹ בְּרֹאשׁוֹ וְחִמְשָׁתָיו יֹסֵף עָלָיו לְאֲשֶׁר הוּא לוֹ יִתְּנֶנּוּ בְיוֹם אֲשֻׁמָּתוֹ: (כה) וְאֵת אֲשָׁמוֹ יָבִיא לִיקוּנָהּ אֵיל תָּמִים מִן הַצֹּאן בְּעֶרְכָּהּ לְאִשָּׁם אֵל הַכֹּהֵן:</p> <p>The court is exempt because they are obligated only if there is a hatat/karet punishment.</p> <p>These exceptions were taught above.</p> <p>But individuals, even leaders, are obligated for these. This mishnah accords with Rabbi Akiva.</p>	<p>אִשָּׁם תְּלוּי, הַיָּחִיד וְהַנָּשִׂיא חִיבִין, וּמִשִּׁיחַ וּבֵית דִּין פְּטוּרִים.</p> <p>אִשָּׁם וְדַאי, הַיָּחִיד וְהַנָּשִׂיא וְהַמְּשִׁיחַ חִיבִין, וּבֵית דִּין פְּטוּרִין.</p> <p>עַל שְׂמִיעַת הַקּוֹל וְעַל בִּטּוּי שְׂפָתַיִם וְעַל טִמְאַת מִקְדָּשׁ וְקִדְּשֵׁי, בֵּית דִּין פְּטוּרִין, וְהַיָּחִיד וְהַנָּשִׂיא וְהַמְּשִׁיחַ חִיבִין, אֲלֵא שְׂאִין כֹּהֵן גָּדוֹל חִיב עַל טִמְאַת מִקְדָּשׁ וְקִדְּשֵׁי, דְּבָרֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן.</p> <p>וְיָמָּה הֵן מְבִיאִין, קֶרֶבֶן עוֹלָה וְיֹרֵד.</p> <p>רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, הַנָּשִׂיא מְבִיא שְׁעִיר:</p>
--	---

פרק ג

משניות א-ג

<p>The main point of these first two mishnayot seems to be a kohen gadol cannot lose his sanctity. The kohen brings the bullock even if he was no longer the kohen gadol when he issued the mistaken ruling.</p> <p>This differs from the political leader, the nasi.</p> <p>The nasi who lost his role is longer the nasi and has reverted to being an individual.</p> <p>The dispute between the sages and R. Shimon seems to be on what counts as “becoming the kohen gadol or nasi.” Is knowing that one is going to be the kohen gadol already equivalent to being one.</p>	<p>כֹּהֵן מְשִׁיחַ שִׁחָטָא וְאַחֵר כֹּהֵן עֶבֶר מִמְּשִׁיחֵיהֶוּ, וְכֵן נָשִׂיא שִׁחָטָא וְאַחֵר כֹּהֵן עֶבֶר מִגְּדֻלָּתוֹ, כֹּהֵן מְשִׁיחַ מְבִיא פֶּר, וְהַנָּשִׂיא מְבִיא שְׁעִיר:</p> <p>כֹּהֵן מְשִׁיחַ שֶׁעֶבֶר מִמְּשִׁיחֵיהֶוּ וְאַחֵר כֹּהֵן חָטָא, וְכֵן הַנָּשִׂיא שֶׁעֶבֶר מִגְּדֻלָּתוֹ וְאַחֵר כֹּהֵן חָטָא, כֹּהֵן מְשִׁיחַ מְבִיא פֶּר, וְהַנָּשִׂיא כֹּהֲדִיּוֹט:</p> <p>חָטָאוּ עַד שֶׁלֹּא נִתְמַנּוּ וְאַחֵר כֹּהֵן נִתְמַנּוּ, הָרִי אֵלּוּ כֹהֲדִיּוֹט.</p> <p>רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, אִם נֹדַע לָהֶם עַד שֶׁלֹּא נִתְמַנּוּ, חִיבִין. וּמִשְׁנֵיתֵיהֶוּ, פְּטוּרִין.</p>
--	---

The identification of the Nasi with the king—a linguistic comparison

דברים פרק יז פסוק יט (פרשת שופטים)
(יט) וְהִנֵּה עִמּוֹ וְקָרָא בּוֹ כָּל יְמֵי חַיָּיו לְמַעַן לִירְאָה
אֶת יְקֹנֶק אֱלֹהָיו

ספרא ויקרא - דבורא דחובה פרשה ה סוף פרק ו
יכול נשיא שקבטים כנחשון — תלמוד לומר: ועשה אחת
מכל מצות ה' אלהיו, ולהלן הוא אומר: למען ילמד
ליראה את ה' אלהיו — מה אמור להלן נשיא שאין על
גביו אלא ה' אלהיו, אף נשיא האמור כאן שאין על גביו
אלא ה' אלהיו.

ואיזהו הנשיא, זה המלך, שנאמר (ויקרא ד) ועשה אחת
מכל מצות ה' אלהיו, נשיא שאין על גביו אלא ה' אלהיו:

משנה ד

ואיזהו המלש, המשות בשמן המשחה, לא המרבה
בבגדים.

אין בין כהן המשות בשמן המשחה למרבה בגדים אלא
פר הבא על כל המצות. ואין בין כהן משמש לכהן שעבר,
אלא פר יום הכפורים ועשירית האיפה. זה וזה שוין
בעבודת יום הכפורים, ומצוין על הבתולה, ואסורין על
האלמנה, ואינו מטמאין בקרוביהן, ולא פורעין, ולא
פורמין, ומחזירין את הרוצח:

שמות כח:מא
וְהִלָּבַשְׁתָּ אֹתָם אֶת־אֶהֱרֹן אֶת־בָּנָיו אֹתוֹ וּמִשְׁחָתָם
אֹתָם וּמִלֵּאתָ אֶת־יְדֵיהֶם וְקִדַּשְׁתָּ אֹתָם וְכִהְנֹוּ לִי:
The Tanakh refers only to Aharon and his
sons having the oil placed on them.

שמות כח:ד
וְאֵלֶּה הַבְּגָדִים אֲשֶׁר יַעֲשׂוּ חֹשֶׁן וְאַפֹּדֹם וּמְעִיל וְכִתְנֵת תִּשְׁבֹּץ
מִצְנֶפֶת וְאַבְגֵּט וְעִשׂוּ בְּגֵד־קָדֹשׁ לְאַהֲרֹן אֶתִּיד וּלְבָנָיו
לְכֹהֲנֵי־לִי:

תלמוד בבלי מסכת הוריות דף יב עמוד א
והתניא: משנגנז ארון, נגנז שמן המשחה וצנצנת המן,
ומקלו של אהרן שקדיה ופרחיה, וארגז ששלחו פלשתים
דורון לישראל, שנאמר: ואת כלי הזהב אשר השבותם לו
אשם תשימו בארגז מצדו ושלחתם אותו והלך, ומי גנזו?
יאשיהו מלך יהודה גנזו, שראה שכתוב בתורה: יולך ה'
אותך ואת מלכך וגו', צוה וגנזום, שנאמר: ויאמר ללוים
המבינים לכל ישראל הקדושים לה' תנו את ארון הקדש
בבית אשר בנה שלמה בן דוד מלך ישראל אין לכם משא
בכתף עתה עבדו את ה' אלהיכם ואת עמו ישראל,

**And was there anointing oil during the days
of Jehoahaz? But isn't it taught in a baraita:**

**When the Ark of the Covenant was
sequestered, the anointing oil, and the jar
of manna (see Exodus 16:33), and Aaron's
staff with its almonds and blossoms (see
Numbers 17:23), and the chest that the
Philistines sent as a gift to Israel, were all
sequestered with it...And who sequestered
the Ark? Josiah, king of Judea, sequestered**

it, as he saw that it is written in the Torah in the portion of rebuke: **“The Lord will lead you, and your king** whom you shall establish over you, unto a nation that you have not known” (Deuteronomy 28:36). **He commanded and the people sequestered them, as it is stated: “And he said to the Levites who taught all Israel, and who were sacred unto the Lord: Place the sacred Ark in the room that Solomon, son of David, king of Israel built; there shall be no more burden upon your shoulders. Now serve the Lord your God and His people Israel”** (II Chronicles 35:3).

משנה ה

<p>ויקרא פרק י פסוק ו (פרשת שמיני) (ו) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֶהֱרֹן וְלֹאֲלִיעֶזֶר וְלֹאֲיִתְמָר בְּנָיו רָאשֵׁיכֶם אֵל תִּפְרְעוּ וּבִגְדֵיכֶם לֹא תִפְרֹמוּ וְלֹא תִמְתּוּ ויקרא פרק י פסוק יט (פרשת שמיני) וַיְדַבֵּר אֶהֱרֹן אֶל מֹשֶׁה הֵן הַיּוֹם הִקְרִיבוּ אֶת חַטָּאתָם וְאֵת עֲלֹתָם לִפְנֵי יְקֹנֶק וַתִּקְרָאנָה אֹתִי כָּאֵלֶּה וְאָכַלְתִּי חַטָּאת הַיּוֹם הַזֶּה וְיִיטֹב בְּעֵינַי יְקֹנֶק: דברים פרק כו פסוק יד (פרשת כי תבוא) (יד) לֹא אֶכְלָתִּי בְּאֲנִי מִמֶּנּוּ</p>	<p>כֹּהֵן גָּדוֹל פֹּרֵם מִלְמָטָה, וְהַהֲדִיּוֹט מִלְמַעְלָה. כֹּהֵן גָּדוֹל מִקְרִיב אוֹנֵן וְלֹא אוֹכֵל, וְהַהֲדִיּוֹט לֹא מִקְרִיב וְלֹא אוֹכֵל:</p>
---	--

משניות ו-ח

<p>תוספתא מסכת הוריות פרק ב הלכה ח חכם קודם למלך מת חכם אין לנו כיוצא בו מת מלך כל ישר' ראויין למלכות: תוספתא הוריות פרק ב הלכות ד-ה הוא ואביו ורבו עומדין בפְּשָׁבִי — הוא קודם לרבו, ורבו קודם לאביו. ואמו קודמת לכל אדם. אינהו רבו? רבו שלימדו חכמה, ולא רבו שלימדו אומנות. ואי זה? זה שפתח בו תחלה. רבי מאיר אומר: רבו שלימדו חכמה, ולא רבו שלימדו אומנות. ורבי יהודה אומר: כל ששרב תלמודו הימנו. ורבי יוסי אומר: כל שהאיר עיניו במשנתו.</p>	<p>כל התדיר מחברו, קודם את חברו. וכל המקדש מחברו, קודם את חברו. פר המשיח ופר העדה עומדים, פר המשיח קודם לפר העדה בכל מעשיו: האיש קודם לאשה להחיות ולהשיב אבדה. והאשה קודמת לאיש לכסותו, ולהוציאה מבית השבי. בזמן ששניהם עומדים לקלקלה, האיש קודם לאשה: כהן קודם ללוי, לוי לישׂראל, ישׂראל לממזר, וממזר לגמיו, וגמיו לגר, וגר לעבד משחרר. אימתי, בזמן ששלו שוין. אבל אם היה ממזר תלמיד חכם וכהן גדול עם הארץ, ממזר תלמיד חכם קודם לכהן גדול עם הארץ:</p>
---	---

הָאִישׁ קוֹדֵם לָאִשָּׁה לְהַחְיוֹת וּלְהַשִּׁיב אֲבֵדָה,
הָאִשָּׁה קוֹדֶמֶת לָאִישׁ לְכַסּוֹת וּלְהוֹצִיא מִבֵּית הַשָּׂבִי.
בְּזֶמֶן שִׁשְׁנֵיהֶם עוֹמְדִים בְּקָלוֹן — הָאִישׁ קוֹדֵם לָאִשָּׁה.
מַעֲשֵׂה שְׁהִלָּה רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, וְאָמְרוּ לוֹ: יֵשׁ כָּאן תִּינוּק אֶחָד
יְרוּשָׁלַיִם, יָפֶה עֵינַיִם וְטוֹב רֶאִי, וְעוֹמֵד לְקָלוֹן.
וְהִלָּה רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ לְבוֹדְקוֹ,
כִּיּוֹן שֶׁהִגִּיעַ לִפְתַּח אֹמֶר הַמִּקְרָא הַזֶּה: **מִי נָתַן לַמַּשְׁפָּה**
יַעֲקֹב, וְיִשְׂרָאֵל לְבוֹזִים?